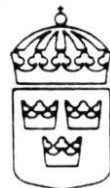

Motion till riksdagen

1987/88:Fi8

av Hans-Eric Andersson (s)

med anledning av prop. 1987/88:60 om vissa ekonomisk-politiska åtgärder, m. m.

Mot.
1987/88
Fi8 — 10

Under punkten Åtgärder för en mer balanserad utveckling aviseras i propositionen bl. a. att begränsningarna av byggandet utanför bostadssektorn i Stockholms- och Göteborgsområdena skall gälla även 1989. Det innebär att denna typ av byggande får uppgå till högst 70 % av 1986 års volym.

Jag anser att gällande regelsystem inte ger avsedd effekt. Min uppfattning bygger bl. a. på följande skäl:

1. Hittills har begränsningarna inte fungerat. Vid kontroll av stora arbetsplatser — t. ex. Globen — har konstaterats att dessa sysselsätter långt fler byggnadsarbetare än länsarbetsnämnden gett tillstånd till. Åt detta kan nämnden enligt uppgift ingenting göra.

2. I centrala delar av de mest överhettade delarna av Stockholmsregionen pågår stora projekt med byggnadstillstånd som räcker flera år. De påverkas inte alls av begränsningarna.

3. I samma områden spekuleras i stor framtida efterfrågan av lokaler. Byggföretagen lämnar in ansökningar för flera års behov. Ansökningarna ordnas i kö efter tidpunkten när de inkom. När första halvåret 1988 är fyllt börjar man fylla andra halvåret 1988 osv. Den som i dag söker byggnadstillstånd hänvisas till 1991.

4. I områden som är underförsörjda med arbetsplatser förekommer knappast någon spekulation i framtida uthyrningsmöjligheter. Där söks inte tillstånd förrän ett företag skall utvidga eller förändra sin verksamhet. När de får besked om att byggnadstillstånd inte kan fås förrän tidigast 1991 blir valet att man avstår från expansion eller flyttar till områden i Storstockholm där spekuleringen ständigt skapar nya lokaler. Ett västtyskt företag som jag känner till väljer att ta hem verksamhet till moderlandet. Obalansen i regionen ökar.

5. Begränsningen i Stockholmsområdet gäller endast Stockholms län. Det betyder att byggandet är fritt 6 km norr om Arlanda, medan det råder stopp 6 mil söder därom.

Sammantaget är byggstoppet i hittillsvarande form en mycket ineffektiv åtgärd mot den expansion man vill begränsa medan den samtidigt allvarligt saboterar utveckling mot mål man vill uppnå.

Om byggbegränsningar skall fortsätta att gälla måste tillämpningen ändras. För att nå fram till en ny metod borde man ena sig om några utgångs-

punkter. En kunde vara att företag, som befinner sig på en ort och vill expandera där, skulle få prioritet i kön. En annan utgångspunkt kunde vara att av regionens nya arbetsplatser skulle huvuddelen förläggas till Södertörn för att ändra på den inomregionala obalansen. En tredje utgångspunkt kunde vara att de verksamheter som man bedömer oundgängligen måste finnas i Storstockholmsområdet kunde etablera sig utanför Stockholms, Solnas och Sundbybergs kommuner.

Samtliga tre utgångspunkter leder till att man skulle fördela ramar på regiondelar i stället för efter den tidpunkt som ansökan kommer in.

Med tanke på den starka koncentration av arbetsplatser som i dag finns i Stockholm, Solna och Sundbyberg vore det rimligt att ytterligare begränsa byggvolymen i dessa tre kommuner. Tillsammans med kommunerna efter E 4 upp mot Arlanda kunde man erhålla 30 % av tillgänglig volym. Resterande 70 % kunde man kvotera så att 30 % av resurserna fick läggas ut i övriga kommuner norr om Slussen och resterande 40 % på kommunerna söder om Slussen. Självklart måste restriktionerna också utsträckas till Uppsala kommun.

Hemställan

Med hänvisning till det ovan anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts beträffande begränsningarna av byggandet utanför bostadssektorn i Storstockholmsområdet.

Stockholm den 25 november 1987

Hans-Eric Andersson (s)